

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

TEMNÉ HLUBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

TEMNÉ HLUBINY

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

TEMNÉ HLUBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DARK WATER

Robert Bryndza

DARK WATER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *Dark Water*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017 jako svou 6716. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9972-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9971-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0403-1 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Martu

Smrt na ni padla jak nečasný mráz
na nejpěknější v poli květinu.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo a Julie*
(překlad J. Čejka)

PROLOG

PODZIM 1990

Byla chladná noc na konci podzimu. Tělo shodili do nepoužívaného lomu. Věděli, že se jedná o opuštěné místo, kde je voda opravdu hluboká. Ale nevěděli, že je někdo sleduje.

Dorazili pod pláštěm tmy chvíli po třetí hodině ranní. Od domů na konci vesnice projížděli přes prázdný obdélník vysypaný štěrkem, kde turisté nechávali svoje auta, do ohromného parku přístupného veřejnosti. Světla měli zhasnutá a auto na nerovném terénu poskakovalo a drncalo. Vjeli na pěšinu, kterou po chvíli z obou stran zahalil neproniknutelný les. Tma byla hustá a vlhká, světleji bylo jen nad korunami stromů.

Jejich výprava nevypadala v žádném případě nenápadně. Zdálo se, že motor řve, a jak se auto naklánělo ze strany na stranu, pérování sténalo. Pomalu zastavili, protože se stromy rozestoupily a v zorném poli se objevil vodou zaplavený lom.

Nevěděli, že u lomu ve starém opuštěném domku, který byl téměř schovaný v hustém křoví, samotářsky žije starý muž. Když se auto objevilo a zastavilo na okraji lesa, starý muž stál venku. Díval se na oblohu a obdivoval její krásu. Opatrně přešel za křoví a pozoroval. V noci se u lomu často objevovali místní děti, feťáci i dvojice hledající vzrušení. Dařilo se mu je vystrašit a zahnat.

Měsíc se na okamžik prodral mezi mraky. Dvě postavy vystoupily z auta, zezadu vytáhly něco velkého a nesly to k veslici u vody. První postava vlezla dovnitř a pomáhala druhé s dlouhým balíkem. Ten se ohnul, dopadl na dno loďky a stařec si s hrůzou uvědomil, že se jedná o tělo.

Nad hladinou se neslo tiché šplouchání vesel. Muž si rukou zakryl ústa. Věděl, že by se měl odvrátit, ale nemohl. Když loďka doplula doprostřed lomu, šplouchání utichlo. Mezi mraky se znovu prodral srpek měsíce a osvětlil kola, která se po hladině šířila od veslice.

Muž zadržel dech a pozoroval postavy, které se o něčem bavily. Jejich hlasy zněly jen jako tiché rytmické mumlání. Poté se rozhostilo ticho. Postavily se a veslice se nahnula na bok, takže jedna z postav téměř přepadla přes okraj. Když získaly stabilitu, zvedly balík. Zacinkaly řetězy, ozvalo se šplouchnutí. Hodily ho do vody. Měsíc se vynořil zpoza mraku a jasným světlem ozářil loďku. Místo, kam balík dopadl, zčeřila rozbouřená kola vln.

Stařec teď viděl obě postavy v loďce a jasně rozeznával jejich obličaje.

Zhluboka vydechl dlouho zadržovaný dech. Ruce se mu chvěly. Nechtěl žádné problémy. Celý život strávil tím, že se pokoušel problémům vyhnout, ale zdálo se, že si ho vždy najdou. Studený vítr začal vířit suché listí, které mu leželo u nohou. Cítil ostré svědění v nose. Než mohl cokoli udělat, hlasitě kýchl. Zvuk se odrazil od hladiny. Postavy v loďce sebou trhly, začaly se rozhlížet a pátrat pohledem po břehu. A pak ho uviděly. Otočil se k útěku. Zakopl o kořen stromu a při pádu na zem si vyrazil dech.

Voda pod hladinou lomu byla stojatá, chladná a temná. Tělo rychle klesalo. Jeho váha ho stahovala níž, níž a níž, až se nakonec zabořilo do měkkého ledového bahna.

Leželo tam klidně a nerušeně mnoho let. Téměř v míru. Ale nahore, na souši, právě začínala noční můra.

KAPITOLA 1

PÁTEK, 28. ŘÍJNA 2016

Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová zkřížila paže přes objemnou záchrannou vestu, aby se bránila před mrazivým větrem. Litovala, že si nevzala teplejší bundu. Malý nafukovací záchranný člun Metropolitní policie čeril hladinu Hayeského lomu a táhl za sebou kompaktní transpondér, který skenoval dno hluboko pod nimi. Nepoužívaný zatopený lom se nacházel uprostřed Hayeského parku, což představovalo 91 hektarů lesa a vřesovišť nedaleko Hayes na předměstí jižního Londýna.

„Hloubka je 23,7 metru,“ oznámila seržantka Lorna Crozierová, která zodpovídala za jednotku potápěčů. Nakláněla se v přední části člunu nad obrazovkou, kam se přenášely výsledky ze sonaru. Inkoustově fialové skvrny se po monitoru rozpíjely jako modřina.

„Takže – bude těžké objevit to, co hledáme?“ zeptala se Erika, která zaznamenala tón jejího hlasu.

Lorna přikývla. „Najít cokoli v hloubce větší než dvacet metrů je obtížné. Moji potápěči můžou dole zůstat jen krátce. Běžný rybník nebo kanál je hluboký pár metrů. Dokonce i Temže je při vysokém přílivu hluboká jen deset až dvanáct metrů.“

„Tam dole může ležet cokoli,“ poznamenal detektiv konstábl John McGorry, který se tísnil na malém plastovém sedadle vedle Eriky. Sledovala mladíkův pohled přejíždějící po zčeřené hladině. Viditelnost nebyla větší než pár metrů, poté se voda změnila v rozvířené temné stíny.

„Chcete se mi posadit na klín?“ utrhla se na něj, když se přes ni nakláněl, aby viděl přes okraj.

„Omlouvám se, šéfe.“ Zasmál se a odsunul se po sedačce. „Viděl jsem jeden pořad na Discovery Channel. Věděla jste, že jen pět procent dna oceánu je zmapovaných? Oceány zabírají sedmdesát procent zemského povrchu, což znamená, že pětadesát procent Země, a tedy včetně souše, je *neprozkoumaných*...“

Na břehu, dvacet metrů od nich, se ve větru klátily shluky suchého rákosí. Na trávníku stálo zaparkované velké doprovodné nákladní auto, vedle nějž si nepříliš početný podpůrný tým připravoval potápěčskou výbavu. Jejich oranžové plovací vesty představovaly v ponurém podzimním odpoledni jediné barevné tečky. Za nimi se táhly keře hlodáše a vřesu v kombinaci šedivých a hnědých barev. V dálce byly vidět skupinky holých stromů. Člun dojel k protilehlému břehu lomu a zpomalil.

„Otočíme se,“ řekl policejní konstábl Barker, mladý důstojník, který seděl u kormidla závěsného motoru. Ostře zatočil, aby se vydali nazpátek, a vodní hladinu tak zdolali už pošesté.

„Myslíte, že nějaké ryby, třeba úhoř, mohly tam dole dorůst do... hmm, super rozměrů?“ zeptal se John a obrátil pohled, v němž se odráželo nadšení, na Lornu.

„Když jsem se potápěla, viděla jsem docela velké sladkovodní raky. I když tenhle lom nemá přítok, takže všechno, co žije pod hla-

dinou, je sem zanesené,“ odpověděla Lorna, která jedním okem stále sledovala obrazovku sonaru.

„Vyrůstal jsem kousek odsud, v St Mary Cray, a tam ve zverimexu prodávali mláďata krokodýlů...“ John zmlkl a otočil se na Eriku, které zvedla obočí.

John byl vždy pozitivní a upovídaný, s čímž si dokázala poradit. Jen se děsila služby s ním na ranní směně.

„Johne, my ale nehledáme krokodýla. My hledáme deset kilo he-roinu zabaleného ve vodotěsném kontejneru.“

John se na ni podíval a přikývl. „Promiňte, šéfe.“

Erika zkontrolovala hodinky. Bylo téměř půl čtvrté.

„Jakou cenu to má na ulici? Těch deset kilo?“ zeptal se policejní konstábl Barker ze svého místa u kormidla.

„Čtyři miliony liber,“ odpověděla Erika s pohledem opět stočeným na záběry sonaru míhající se po obrazovce.

Barker hvízdal. „Předpokládám, že sem ten kontejner hodili schválně?“

Erika přikývla. „Jason Tyler, ten chlap, kterého máme ve vazbě, čekal, dokud se všechno neuklidní, než si to přijde vyzvednout...“

Už nedodala, že ho ve vazbě můžou držet jen do rána.

„Vážně si myslel, že se mu to podaří najít? My sami s tím budeme mít problém, a to jsme zkušení potápěči,“ poznamenala Lorna.

„Se čtyřmi miliony liber na cestě? Jo, myslím, že měl v plánu se pro ten balík vrátit,“ opáčila Erika. „Doufáme, že z igelitových obalů uvnitř kontejneru získáme jeho otisky prstů.“

„Jak jste zjistili, že ho shodil právě sem?“ zeptal se policejní konstábl Barker.

„Od jeho manželky,“ odpověděl John.

Barker se na něj zadíval pohledem, kterému může rozumět jen jiný muž, a hvízdal.

„Počkejte. Tohle by něco mohlo být. Vypněte motor,“ řekla Lorna, která se nakláněla blíž k malé obrazovce.

Ve víru fialových stínů se mihl malý černý útvar. Barker vypnul závěsný motor, takže se rozhostilo ticho přerušované jen šploucháním vody, jak člun zpomaloval. Vstal a přešel k Lorně.

„Skenujeme plochu čtyř metrů od člunu všemi směry,“ řekla Lorna a její malá ruka následovala šmouhu na obrazovce.

„Rozměry odpovídají,“ souhlasil Barker.

„Takže si myslíte, že je to ono?“ zeptala se Erika. Cítila, jak jí vlna naděje zaplavuje hrudník.

„Mohlo by,“ odpověděla Lorna. „Nebo by to mohla být stará lednice. S jistotou to nebudeme vědět dřív, dokud se tam dolů nepodíváme.“

„Potopíte se tam ještě dneska?“ naléhala Erika ve snaze zůstat pozitivní.

„Dneska zůstanu na souši. Ponor jsem absolvovala včera a musíme dodržovat odpočinek,“ odpověděla Lorna.

„Kde jste včera byla?“ zeptal se John.

„V Rotherhithe. Museli jsme z jezera v přírodní rezervaci vylovit sebevraha.“

„Páni! Najít tělo hluboko pod vodou tomu všemu určitě dodá zcela novou úroveň obludnosti, je to tak?“

Lorna přikývla. „Našla jsem ho já. Tři metry pod hladinou. Hledala jsem v nulové viditelnosti a najednou jsem rukama stiskla kot-

níky. Jela jsem směrem nahoru a cítila jsem, že se dotýkám nohou. Stál na dně.“

„Bože! Stál pod vodou?“ divil se John.

„Stává se to. Nějak to souvisí se složením plynů v těle a procesem rozkladu.“

„Musí to být fascinující. U policie jsem jen pár let, a tohle je poprvé, kdy pracuju s týmem potápěčů,“ řekl John.

„Nacházíme tuny hrozných věcí. Nejhorší je, když najdeme tašku plnou štěnat,“ brzdil ho Barker.

„Parchanti. U policie jsem už pětadvacet let a každý den mě překvapí, jak mohou být lidi odporní.“ Erika si všimla, jak se k ní na okamžik stočily pohledy všech přítomných. Viděla, jak přemýšlejí o tom, jak stará vlastně je. „A co ta anomálie? Jak rychle se můžete dostat tam dolů a vylovit ji?“ zeptala se a vrátila tak jejich pozornost k sonaru na obrazovce.

„Myslím, že ji označíme bójkou a vrátíme se sem později,“ odpověděla Lorna a přešla na bok člunu, kde připravila malou oranžovou signální bójku se zatíženým lankem. Hodila závaží přes okraj a to rychle zmizelo v hluboké temné vodě a táhlo za sebou lanko. Policejní konstábl Barker nastartoval motor. Rozjeli se a na místě nechali oranžový bod.

Asi o hodinu později měli projetou hladinu celého lomu a identifikovali tři možné anomálie. Erika s Johnem vystoupili na břeh, aby se zahřáli. S čajem v polystyrénových kelímcích se choulili uvnitř nákladního auta. Pozdní říjnový den se pomalu chýlil k večeru. Pozorovali potápěčský tým při práci.

Lorna stála na břehu a v ruce držela jeden konec zatíženého lana, jemuž se říká jackstay. Lano vedlo pod hladinu do vody, dál po dně lomu a znovu se objevilo nad hladinou několik metrů od břehu. Člun byl ukotvený vedle první bójky. Ve člunu stál policejní konstábl Barker a držel druhý konec napnutého jackstaye. Uběhlo deset minut od chvíle, kdy pod hladinou zmizeli dva potápěči. Ponořili se každý na jednom konci jackstaye. Prohledávali dno lomu a setkat se měli uprostřed. Vedle Lorny se skláněl k malé komunikační jednotce velikosti aktovky další člen potápěčského týmu. Erika slyšela hlasy potápěčů, kteří v maskách mluvili do vysílačky.

„Nulová viditelnost, zatím nic... Za chvíli se musíme setkat uprostřed...“ říkaly plechové hlasy z vysílačky.

Erika nervózně potáhla ze své elektronické cigarety a dioda na konci se červeně rozzářila. Vydechla obláček bílé páry.

Před třemi měsíci byla přeložena na policejní stanici v Bromley a stále se snažila zapadnout a sehrát se s týmem. Bylo to jen několik kilometrů od čtvrti Lewisham v jižním Londýně, kde sloužila předtím. Začínala si zvykat na ohromný rozdíl, který těch několik kilometrů mezi předměstím Londýna a okrajem hrabství Kent může znamenat. Připadala si jako náplava.

Podívala se na Johna, který od ní stál asi dvacet metrů daleko a telefonoval. Mluvil a přitom se smál. Kdykoli měl příležitost, volal své přítelkyni. Za okamžik hovor ukončil a vrátil se k Erice.

„Potápěči pořád hledají?“ zeptal se.

Erika přikývla. „Žádná zpráva je dobrá zpráva... Ale jestli toho hajzla budu muset pustit...“

Zmíněným hajzlem měla na mysli Jasona Tylera, který začínal jako bezvýznamný drogový dealer, ale velmi rychle se mu podařilo ovládnout distribuci drog na území jižního Londýna a hranici kentského hrabství.

„Držte to lano napnuté, začíná být moc volné...“ ozval se potápěčův hlas z vysílačky.

„Šéfe?“ zeptal se John nejistým hlasem.

„Ano?“

„Teď jsem mluvil s přítelkyní, s Monikou... Chtěla by... chtěli bychom vás pozvat na večeři.“

Erika se na něj otočila, ale jedním okem stále sledovala Lornu, která pevně zapírala nohy do břehu a z prověšeného lana vytvořila malou smyčku. „Cože?“

„Hodně jsem toho o vás Monice vyprávěl... Samozřejmě jen to nejlepší. Od té doby, co s vámi pracuju, jsem se naučil spousty nových věcí. Díky vám je moje práce mnohem zajímavější. Díky vám se chci stát lepším detektivem... Moc ráda by pro vás uvařila lasagne. Jsou vážně skvělé. A to neříkám proto, že Monica je moje přítelkyně. Opravdu jsou...“ John zmlkl.

Erika pozorovala mezeru mezi Lornou stojící na břehu a člunem na hladině. Velmi rychle se stmívalo. Domnívala se, že se potápěči musejí každou chvíli setkat uprostřed. A jestli se setkají, pak to znamená, že nic nenašli.

„Tak co na to říkáte, šéfe?“

„Johne, právě jsme uprostřed velkého případu,“ odpověděla příkře.

„Nemyslel jsem dneska večer. Někdy jindy? Monica by se s vámi moc ráda seznámila. A jestli chcete vzít někoho dalšího, bude to skvělé. Existuje nějaký pan Foster?“

Erika se na něj otočila. Několik posledních let od kolegů slyšela sama o sobě jen různé klepy a dohady, takže ji překvapilo, že John o ničem neví. Chystala se odpovědět, ale přerušil ji křik, který přicházel od skupinky na břehu vody.

Doběhli k Lorně a policejnímu potápěči, který se skláněl nad komunikační jednotkou. Slyšeli, jak jeden z potápěčů říká: „Něco jsem našel pod bahnem. Jestli to mám vylovit, potřebuju pomoc... Jak jsem na tom s časem?“ Plechový hlas se nesl chladným vzduchem. Policista na břehu odpovídal potápěči, který se nacházel asi deset metrů pod hladinou. Erika si uvědomila, že rušivý zvuk, který slyší, jsou bubliny z potápěčova respirátoru.

Lorna se na ni otočila: „Myslím, že jsme to našli. To by mohlo být ono.“

KAPITOLA 2

Setmělo se a teplota u vody citelně klesla. Doprovodná vozidla rozsvítila světlomety a Erika s Johnem v oblouku světla pocho-
dovali sem a tam. Stromy zmizely ve tmě, která na všechny padala.

Konečně se jeden z potápěčů, oblečený v neoprénu, vynořil u strmého břehu lomu. Táhl něco, co vypadalo jako velký plastový kufr špinavý od bahna. Erika s Johnem se připojili k ostatním členům týmu, aby potápěči pomohli na břeh. John přinesl malou videokameru a začal potápěče s krabicí natáčet. Schránku položili na igelitový obdélník rozprostřený na travnatém břehu. Všichni poodstoupili, aby John mohl pořídit několik statických záběrů neporušené schránky.

„Fajn, šéfe, natáčím,“ řekl John.

Erika si nasadila latexové rukavice a připravila si pákové kleště. Klekla si před schránku a začala ji důkladně prohlížet.

„Po obou stranách držadla jsou západky s visacími zámky a na kufru je ventil vyrovnávající tlak,“ řekla a ukázala na knoflík pod držadlem, na kterém ulpělo bahno. Oba zámky přeštípla kleštěmi. John vše natáčel. Eriku, kterou osvětlovalo světlo z digitální kamery, zpovzdálí pozoroval potápěčský tým.

Erika jemně otočila ventilem, což doprovázel syčivý zvuk. Otevřela obě západky a zvedla víko. Světlo z videokamery svítilo do-

vnitř schránky a odráželo se od řady úhledných balíčků naplněných růžovošedým práškem.

Eričino srdce při pohledu na balíčky poskočilo.

„Heroin, který má na ulici hodnotu čtyř milionů liber,“ řekla.

„Je to strašné, ale nemůžu od toho odtrhnout oči,“ zamumlal John, když se nakláněl, aby mohl vnitřek schránky natočit zblízka.

„Všem vám moc děkuju,“ řekla Erika směrem k potápěčům, kteří stáli kolem ní v malém půlkruhu bez jediného hlesnutí. Jejich unavené tváře se na ni usmály.

Z komunikační jednotky se ozval šum způsobený jedním z potápěčů, kteří ještě zůstali ve vodě. Lorna přešla k jednotce a začala se s potápěčem vysílačkou domlouvat.

Erika opatrně zavřela víko schránky.

„Fajn, John, zavolejte na operační. Musíme to bezpečně převézt na stanici. A superintendentovi Yaleovi řekněte, že hned jak dorazíme, potřebujeme, aby byli připravení technici, kteří sejmou otisky prstů. Dokud ta schránka nebude bezpečně zamčená, nespustíme ji ani na moment z očí. Rozumíte mi?“

„Ano, šéfe.“

„A z auta mi přineste jeden velký sáček na důkazy.“

John odešel. Erika se postavila a dívala se na zem na kufřík.

„Dostala jsem tě, Jasone Tylere,“ zamumlala. „Dostala jsem tě a zbavím se tě na hodně dlouho.“

„Detektive šéfinspektore Fosterová,“ oslovila ji Lorna, která se k ní vrátila od komunikační jednotky. „Jeden z našich potápěčů pročesával dno a našel ještě něco.“

O patnáct minut později měla Erika zabalený plastový kufřík s heroinem a John natáčel dalšího potápěče, který se právě vynořil z vody. V náručí nesl něco tmavého a beztvarého. Přinesl to k novému obdélníku igelitu rozloženému na trávníku. Jednalo se o balík pokrytý bahnem a ovázaný tenkými rezavějícími řetězy. Ty byly vzájemně propletené a zatížené něčím, co vypadalo jako činky. Balík nebyl delší než sto padesát centimetrů a byl přeložený. Igelit byl starý a slabý a jeho barva už skoro vybledla.

„Potápěč to našel asi sto dvacet centimetrů od místa, kde ležel ten plastový kufřík. Bylo to částečně ponořené do bahna na dně,“ řekla Lorna.

„Není to těžké. Bude to něco malého. Cítil jsem, jak se to uvnitř pohybuje,“ dodal potápěč.

Balík položili na rozložený igelit. Všichni mlčeli. Tichem se neslo jen praskání větví vzdálených stromů houpajících se ve větru.

Erika cítila, jak se jí žaludek svírá mrazivým děsem. Přešla blíž a promlouvala ticho: „Mohli byste mi, prosím, ještě jednou podat ty kleště?“

Kleště si přidržela v podpaží, nasadila si nový pár latexových rukavic a jemně se pustila do práce. Přestípla rezavé řetězy, které byly sice tenké, ale několikrát zkřížené a propletené. Igelit byl tak slabý, že úplně ztvrdl. Když odmotávala řetězy, igelit popraskal a voda zevnitř balíku začala vytékat na trávu.

Erika si uvědomila, že se nehledě na okolní chlad potí. Igelit byl několikrát přehnutý a omotaný kolem dokola, a když jednotlivé vrstvy rozbalovala, napadlo ji, že uvnitř musí být něco malého. Balík byl cítit stojatou vodou – trochu hnilobně a nepříjemně. V hlavě jí začalo zvonit na poplach.

Když odmotávala poslední vrstvu, uvědomovala si, že tím kolem ní postává v absolutním tichu. Sama zapomněla dýchat. Zhluboka se nadechla a rozbila poslední vrstvu igelitu.

Světlo z videokamery osvětlilo obsah balíku. Uvnitř ležela malá kostra – změř kůstek v tenké vrstvě bahna. Zbytky oblečení, jen pár kousků hnědé látky, ulpělo na hrudním koši. Okolo páteře stále spojené s pánví byl ovázaný malý úzký pásek s rezavou sponou. Lebka se uvolnila a zaklesla se mezi žebra. Na horní části hlavy zůstalo několik pramínků tmavých vlasů.

„Bože můj,“ vydechla Lorna.

„Je to velmi malé... Vypadá to jako kostra dítěte,“ řekla Erika tiše.

Místo se ponořilo do tmy, protože John s kamerou vyrazil ke břehu lomu, kde klesl na kolena a prudce zvracel do vody.

KAPITOLA 3

Když se Erika posadila za volant svého auta, venku zuřila průtrž mračen. Déšť bubnoval do střechy a modré světlo doprovozných policejních vozů a dodávky potápěčů se odráželo v kapkách vody na předním skle.

Jako první ze břehu lomu vyjela dodávka patologa. Když nakládali do zadního prostoru auta černý vak na těla, vypadal tak malý! I když Erika u policie sloužila už dlouho, byla otřesená. Kdykoli zavřela oči, viděla malou lebku s pramínky vlasů a prázdnými očními důlky. Hlavou jí stále vířily otázky. *Kdo by hodil do lomu malé dítě? Byla to práce nějakého gangu? Ale Hayes je poměrně blahobytná oblast s nízkou kriminalitou.*

Rukou si prohrábla mokré vlasy a otočila se na Johna.

„Jste v pořádku?“

„Omlouvám se, šéfe. Nevím, proč se to stalo... Mrtvých těl jsem viděl už hodně... Dokonce tam nebyla ani krev.“

„To je v pořádku, John.“

Když vyjela dvě záložní vozidla a jeden policejní automobil, který odvážel kufřík s heroinem, Erika nastartovala motor. Zařadila rychlost a vydala se za ostatními. Jeli mlčky. Reflektory pochmurného konvoje osvětlovaly hustý les, který se rozprostíral po obou

stranách šterkové cesty. Zalitovala, že už nepracuje v oddělení vražd v Lewisham Row. Nyní spolupracovala s Projektovým týmem, jenž se zaměřuje na boj s organizovaným zločinem. Bude na jiných policistech, aby zjistili, jak mohla ta malá kostra skončit téměř deset metrů pod hladinou v mrazivé temnotě.

„Našli jsme ten kufřík. Ležel tam, kde manželka Jasona Tylera řekla, že bude,“ poznamenal John, který se snažil, aby jeho hlas zněl pozitivně.

„Musíme najít shodu s jeho otisky prstů, bez nich nemáme vůbec nic,“ opáčila Erika.

Vyjeli z parku a projížděli oblastí Hayes. Reflektory osvětlily výlohy supermarketu a stánek s rychlým občerstvením. Ve výloze trafiky bezvládně visela řada gumových halloweenských masek s prázdnýma očima a groteskně zahnutými nosy.

I když našli kufřík s heroinem, Erika si pocit triumfu nemohla vychutnat. Dokázala myslet jen na drobnou kostru. Během svého působení u policie vedla několik let různé protidrogové týmy. Jejich názvy se lišily – Národní protidrogový tým, Oddělení drogové prevence a prevence organizovaného zločinu, Projektový tým –, ale válka s drogami zuřila dál a policie v ní nikdy nezvítězí. Jakmile odstraní jednoho dodavatele, jeho místo je připravený převzít někdo další. Vzniklé vakuum vyplní někdo zručnější a mazanější. Doteď to dělal Jason Tyler, ale během krátkého času ho někdo vystřídá. Umýt, opláchnout, opakovat.

S vrahy je to ale jiné. Člověk je může chytit a zavřít.

Policejní auta zastavila na semaforech u hayeského vlakového nádraží. Přes ulici s deštníky v rukou proudili lidé vracející se z práce.

Do střechy auta bušil déšť. Erika na chvíli zavřela oči. Ihned se jí vybavila drobná kostra na břehu lomu. Auto stojící za ní zatroubilo. Lekla se a oči otevřela.

„Šéfe, máme zelenou,“ řekl John tiše.

Jeli pomalu, protože kruhový objezd před nimi byl zacpaný. Erika sledovala lidi venku, kteří ve spěchu míjeli auto, a snažila se jim vidět do tváří.

Kdo to byl? Kdo by něco takového mohl udělat? Chci tě najít. Najdu tě. Chci tě zavřít a zahodit klíč...

Auto za ní dvakrát zatroubilo. Viděla, že má volno, takže vjela na kruhový objezd.

„Předtím jste se mě ptal, jestli jsem vdaná,“ řekla Erika.

„Jen jsem chtěl vědět, jestli na večeři nechcete přijít ještě s někým...“

„Můj manžel pracoval u policie. Zemřel během jedné drogové razie. Před dvěma a půl lety.“

„Sakra. To jsem nevěděl. Neptal bych se... Omlouvám se.“

„To je v pořádku. Myslela jsem si, že to všichni vědí.“

„Mě klepy nezajímají. A to pozvání na večeři pořád platí. Myslel jsem to vážně. Moničiny lasagne jsou opravdu dobré.“

Erika se usmála. „Díky. Možná až tohle skončí.“

John přikývl. „Ta kostra... Byla dětská, že jo?“ zeptal se jí tichým hlasem.

Přikývla. Na kruhovém objezdu se dodávka patologa odpojila a zabočila doprava. Oba otočili hlavy a sledovali, jak vyjíždí a mizí mezi domy. Policejní vozidla s dodávkou heroinu zabočila doleva a Erika je neochotně následovala.

Policejní stanice v Bromley sídlila v moderní cihlové třípatrové budově na hlavní třídě naproti vlakovému nádraží. Bylo krátce po sedmé večer a cestující spěchali pod zastřešenou částí vlakové zastávky Bromley South. Přívalový déšť a příslib nadcházejícího víkendu jejich spěch ještě stupňovaly. V opačném směru proudily první skupiny lidí vyrazějících někam na skleničku. Mladé dívky si nad hlavami držely své bundičky, aby jim jejich titěrné šatičky nezmokly. A chlapci si své košile a sváteční kalhoty chránili výtisky bezplatného deníku *Evening Standard*.

Erika projela kolem vlakové zastávky na objezd vedoucí do podzemní garáže policejní stanice. Držela se za dvěma blikajícími policejními auty, která doprovázela vůz převážející heroin.

Přízemí bromlejské policejní stanice patřilo uniformovaným policistům, kteří právě v hojném počtu přicházeli na noční směnu, takže jich byla plná chodba. Kvůli vyhlídkám na nadcházející noc, kdy budou mít co do činění s mladistvými konzumenty alkoholu, vypadaly jejich tváře vážně a zachmuřeně. Eričin šéf, superintendant Yale, čekal na ni, Johna a šest policistů dohlížejících na kufřík s heroinem u hlavního schodiště, které vedlo na Oddělení kriminální policie a vyšetřování. Spolu s nimi stoupal po schodech. Měl rudou tvář, rozježené rezavé vlasy a vždycky vypadal, jako kdyby ho někdo do uniformy přímo nacpal – na jeho mohutnou postavu byla příliš těsná.

„Dobrá práce, Eriko,“ řekl a rozzářeným pohledem sledoval schránku zabalenou ve velkém vaku na důkazy. „Technici, kteří sejmou otisky prstů, čekají nahoře.“

„Pane, kromě kufříku jsme našli ještě...“ začala Erika.

Yale se zamračil. „Lidské ostatky, ano. O tom si promluvíme později.“

„Pane, ta kostra byla zabalená v igelitové fólii. Bylo to dítě...“

„Eriko, jsme v rozhodující fázi našeho případu, nebudeme se zaměřovat na nic jiného.“

Společně došli ke dveřím kanceláře, kde čekal policista v civilu. Když viděl uniformované policisty, kteří přinesli plastový kufřík ve vaku na důkazy, oči se mu rozzářily.

„Tady to je! Uvidíme, jestli z toho získáme nějaké otisky a dostaneme tak Jasona Tylera!“ řekl superintendant Yale. Vyhrnul si rukáv, aby se podíval na hodinky na svém chlupatém zápěstí, a dodal: „Máme čas do zítřka ráno, do půl deváté. Tlačí nás čas, takže se do toho hned pustíme!“

KAPITOLA 4

V sobotu v jednu hodinu ráno, když technici našli na jednom ze sáčků s heroinem otisky Jasona Tylera, zavládla mezi policisty úleva a euforie. Mají shodu.

Eričin tým pak celý víkend pracoval, dokud Tylera nepředvedli v pondělí ráno před soud, kde ho soudce obvinil a odmítl ho propustit na kauci.

V pondělí odpoledne Erika zaklepala na dveře Yaleovy kanceláře. Právě byl na odchodu a oblékal si kabát.

„Eriko, půjdete se mnou na skleničku? Zasloužíte si ji. První run-da je na mě,“ zasmál se.

„Pane, právě jsem četla tiskovou zprávu k případu Jasona Tylera,“ řekla. „Vynechal jste nález kosterních ostatků.“

„Nechci, aby to nějak upozadilo Tylerův případ. A soudě podle toho, co jste našli, se jedná o starý případ. Nic, co by souviselo s Tylerem. Skvělé je, že dál už to není náš problém. Zabývá se tím oddělení vražd.“

Navlékl si kabát a přešel ke dveřím k registrační skříni, na níž bylo lepicí páskou přilepené malé příruční zrcátko. Hřebenem projel nepoddajnou změť zrzavých vlasů.

Erika věděla, že není krutý, ale realistický.

„Jdeme na tu skleničku?“ zeptal se a otočil se na Eriku.

„Ne, děkuju, jsem vyřízená. Myslím, že půjdu rovnou domů,“ odpovíděla.

„Samozřejmě. Dobrá práce,“ řekl, a když vycházel z kanceláře, poplácal ji po rameni.

Erika přijela do svého bytu ve Forest Hill a osprchovala se. Když vyšla zabalená v ručníku z koupelny, odpoledne bylo šedivé a zamračené. Za oknem do patia viděla, že se nízko nad jejím obdélníkem zahrady převaluje mlha. Zatáhla závěsy, zapnula televizi a posadila se na pohovku.

Během následujících několika hodin ji ve snu strašila drobná kostra. Znovu si přehrávala chvíle, kdy rozbalovala poslední vrstvu igelitu a uviděla lebku s chomáčky dlouhých vlasů... Tenký pásek ovinutý kolem páteře...

Vzbudilo ji zvonění telefonu.

„Ahoj, Eriko, tady je Isaac,“ řekl příjemný mužský hlas. „Máš hodně práce?“

Od chvíle, kdy se před dvěma a půl lety přestěhovala do Londýna, se forenzní patolog Isaac Strong stal jejím dobrým přítelem a spolehlivým kolegou.

„Ne, dívám se na nějaký film,“ odpověděla. Promnula si oči a zadívala se na obrazovku. „Sarah Jessica Parkerová a Bette Midlerová letí na košťatech a pronásleduje je nějaká další čarodějnice na vysavači.“

„Aha, to je *Hokus pokus*. Nemůžu uvěřit, že už je zase Halloween.“

„To je můj první Halloween ve Forest Hill. Mám dojem, že když člověk bydlí v přízemí, přináší to zřejmě tu nevýhodu, že k tobě mů-

žou koledníci,“ řekla Erika a volnou rukou si z hlavy sundala ručník. Zjistila, že vlasy má už skoro suché.

Isaac se odmlčel. „Tohle není společenský rozhovor. Volám ti kvůli ostatkům, které jsi objevila v pátek v Hayesském lomu.“

Erika s ručníkem v ruce ztuhla. „A co je s nimi?“

„V sobotu ráno jsem prováděl urgentní pitvu, a když jsem skončil, viděl jsem je. A taky jsem v dokumentaci viděl tvoje jméno, takže jsem se na ně podíval.“

„Myslela jsem, že teď na tom dělá oddělení vražd?“

„To ano. Spolupracuju s nimi, ale právě teď mi nikdo z nich nezvedá telefon. Napadlo mě, že ty ho zvedneš a že by tě mohlo zajímat, co jsem zjistil.“

„Zajímá mě to. Co mi k tomu můžeš říct?“

„Jsem v márnici v Penge. Jak rychle se sem můžeš dostat?“ zeptal se.

„Už jsem na cestě,“ odpověděla, odhodila ručník a spěchala se obléknout.

KAPITOLA 5

Když Erika procházela dlouhou chodbou márnice směrem k pitevně, její kroky se na kamenné podlaze rozléhaly. Došla ke dveřím na konci chodby a videokamera vysoko na zdi nade dveřmi se s vrčením natočila, téměř jako kdyby ji zdravila. Tlusté kovové dveře zabzučely a s cvaknutím se otevřely. Vešla dovnitř.

V místnosti bylo chladno a chybělo v ní přirozené světlo. Jednu stěnu lemovaly chladicí boxy z nerezové oceli a uprostřed pitevny stály čtyři pitevní stoly, které se pod fluorescenčním světlem leskly. Na stole nejbližší ke dveřím na rozložené modré plachtě ležela drobná kostra poskládaná z jednotlivých kousků. Byla neporušená a kosti měly tmavě hnědou barvu.

Doktor Isaac Strong byl k Erice otočený zády, a když ji slyšel vstoupit, napřímil se a otočil se k ní. Byl vysoký a štíhlý. Na sobě měl modrý plášť, bílou roušku a přiléhavou modrou pokrývku hlavy. Jeho asistentka, mladá Číňanka, pracovala tiše a uctivě u stojanu za pitevním stolem s řadou vzorků uložených v sáčcích. Když zvedla malý sáček, který obsahoval zbytky vlasů, a podle svého seznamu zkontrolovala etiketu, její latexové rukavice zavržaly.

„Ahoj, Eriko,“ pozdravil ji Isaac.

„Díky, žes mi zavolał,“ řekla Erika a prohlížela si kostru za ním.

Cítila nepříjemný zápach. Pach tlející vody, hniloby a masitého aroma kostní dřene. Podívala se do Isaakovy bledé a unavené tváře. Sundal si bílou roušku, pozvedl dokonale tvarované obočí a usmál se, čímž prolomil zdání formálnosti. Erika mu úsměv oplátila. Neviděla ho několik týdnů. Jejich přátelství bylo pevné, ale tváří v tvář smrti a při této oficiální příležitosti se chovali profesionálně. Oba přikývli a vrátili se ke svým rolím forenzního patologa a detektiva šéfinpektora.

„Postup mi nařizuje, že musím zavolat šéfovi oddělení vražd a šéfovi Týmu pro vyšetřování zvláštních případů ve Scotland Yardu, ale napadlo mě, že bys ráda věděla, co jsem zjistil.“

„Ty jsi kontaktoval Tým pro vyšetřování zvláštních případů? Znamená to, že jsi identifikoval, kdo to je?“ zeptala se Erika.

Isaac zvedl ruku. „Nech mě, abych to vzal od začátku,“ řekl. Přistoupili k pitevnímu stolu, na kterém špína pokrývající kosti kontrastovala s nedotčenou sterilní plachtou, na níž úhledně uspořádané ležely. „Tohle je Lan, moje nová asistentka,“ ukázal Isaac na elegantní mladou ženu, která se otočila a kývla. Nad rouškou jí byly vidět jen oči.

„Vidíš, že lebka je neporušená, žádné zlomeniny nebo oděrky,“ začal Isaac a jemně nadzvedl pramínky zacuchaných vlasů tmavě hnědé barvy, takže odhalil hladké kosti lebky. „Chybí jeden zub, levý horní řezák,“ pokračoval a rukou v rukavici sjel k horní řadě hnědožlutých zubů. „Tři žebra v levé horní části blízko srdce jsou zlomená.“ Jeho ruka se přemístila k místu, kde ležely kousky tří žeb. „Tělo bylo pevně stažené v igelitové fólii, takže většina kostry

je neporušená. Ve vodních tocích, jezerech a lomech jsou obvykle štiky, raci, úhoři a různé bakterie a mikroby, které se na tělo vrhnou a absolutně ho rozeberou. Igelit kostru před všemi živočichy ochránil, jen s výjimkou nejmenších mikrobů, které zkonzumovaly měkké tkáně.“

Isaac přitáhl malý vozík z nerezové oceli, v němž ležely osobní věci odstraněné z kostry uložené v plastových sáčcích na důkazy.

„Našli jsme několik zbytků vlněného oblečení a řádku knoflíků, což naznačuje, že se mohlo jednat o svetr,“ Isaac zvedl jeden ze sáčků, aby jí ukázal hnědé ošuntělé kousky neurčitého tvaru. Sáček odložil a zvedl další. „Máme také pásek, který byl vyrobený ze směsi syntetických plastových hmot. Jak vidíš, barvu určit nelze, ale přezka zůstala zapnutá.“ Erika si uvědomovala, jak útlý musel být pas, kolem kterého byl pásek ovinutý. „A také jsme našli kus nylonové látky uvázané ve vlasech, takže si myslím, že se jedná o stužku...“ Isaac se odmlčel a zvedl nejmenší sáček, jenž obsahoval pramínky tmavohnědých vlasů a úzký špinavý proužek látky.

Erika mlčky přejela pohledem po všem, co před sebou viděla. Prázdné oční důlky na ni zíraly z lebky malé a zranitelné kostry.

„Když mi bylo osm, měla jsem úplně stejný pásek. Patří tyhle věci mladé dívce?“ zeptala se Erika a ukázala na sáčky.

„Ano,“ odpověděl tiše.

„Máš představu, jak byla stará?“ zeptala se Erika a zvedla pohled k Isaakovi. Očekávala jeho typickou reakci, kterou ji obvykle zpražil – a to, že je příliš brzy, aby to mohl s jistotou určit.

„Domnívám se, že se jedná o kostru sedmileté dívky jménem Jessica Collinsová.“

Erika těkala pohledem z Isaaka na Lanu a na okamžik nic nechápala.

„Cože? Jak to víš?“

„Z kosterních pozůstatků jde někdy jen těžko určit pohlaví, a to hlavně tehdy, když ke smrti došlo ještě před pubertou. Šéfa oddělení vražd k akci povzbudily především zbytky oblečení, takže si vyžádal složky hledaných dívek ve věku od šesti do deseti let, které se pohřešují za posledních třicet let. Soustředili jsme se na pohřešované děti z oblasti jižního Londýna a hranice hrabství Kent. Samozřejmě že hlášení o pohřešovaných dětech přicházejí každý den, ale naštěstí se většina z nich najde. Když jsme dostali jména, požádali jsme o zubní záznamy, které prostudoval forenzní stomatolog. Zuby odpovídají záznamům dívky, která se pohřešuje od srpna 1990. Jmenovala se Jessica Collinsová.“

Lan přešla ke stojanu a vrátila se k nim se složkou. Isaac si ji od ní převzal a vytáhl rentgenový snímek, který zvedl proti světlu.

„Tohle přišlo až se zprávou forenzního stomatologa. Nemám k dispozici skříňku na prosvícení, protože čekáme na nové žárovky,“ řekl Isaac s lítostí v hlase. „To je jedna z výhod převodu rentgenu do digitální podoby... Tenhle snímek byl mezi dentálními záznamy a pochází z roku 1989. Jessica Collinsová hrála na zahradě kriket a míček ji zasáhl do čelisti. Tehdy jí bylo šest let. Když se podíváš, uvidíš, že si nic nezlomila, ale rentgen jasně ukazuje, že mezi předními zuby má mezeru a má je trochu křivé. A spodní řada zubů také není úplně rovná. Jedná se o dokonalou shodu.“

Podívali se na kostru. Čelist se zuby, které byly hnědé a trochu křivé, vydala tajemství identity kostry.

„Během pitvy se mi podařilo získat malé množství kostní dřevě. Pošlu je do laboratoře, protože chci využít všechny dostupné možnosti. Ale můžu potvrdit, že se jedná o Jessiku Collinsovou.“ Rozhostilo se ticho.

Erika si prohrábla vlasy. „Máš nějakou představu o příčině smrti?“

„Na levé straně hrudního koše má tři zlomená žebra. Jedná se o čisté zlomeniny, které by mohly indikovat takzvané tupé trauma, což je silné zhmoždění, a to v oblasti srdce nebo plic. Na kostech nejsou patrné žádné známky odření nebo škrábnutí, a to by mělo znamenat, že byl použitý nůž nebo jiný ostrý předmět. Také chybí levý řezák, ale není ulomený. Uvolnil se celý zub, ale nedokážu určit, jak o něj přišla. Dá se předpokládat, že sedmiletému dítěti mléčné zuby vypadávají...“

„Takže odpověď na moji otázku je ‚ne‘?“

„Přesně tak. Ale vzhledem ke skutečnosti, že tělo bylo zabalené v igelitu a zatížené, musíme brát v úvahu cizí zavinění.“

„Samozřejmě.“

„Kdy jsi přijela do Británie? Ve kterém roce?“ zeptal se Isaac.

„V září 1990,“ odpověděla.

„Pamatuješ si případ Jessiky Collinsově?“

Erika chvíli mlčky vzpomínala, jak ze Slovenska přijela do Británie, když jí bylo osmnáct, aby v Manchesteru pracovala u rodiny se dvěma malými dětmi.

„Nevím. Neuměla jsem moc anglicky a prožívala jsem kulturní šok. Několik měsíců jsem pracovala jen v domě, zůstávala ve svém pokoji, neměla televizi...“ zarazila se, protože si uvědomila, že ji Isaakova asistentka pozoruje. „Ne, ten případ si nevybavuju.“

„Jessica Collinsová se ztratila odpoledne 7. srpna 1990. Z domu rodičů odešla na narozeninovou party kamarádky v sousedství. Tam ale nedorazila. Nikdy ji nenašli. Jako kdyby se vypařila. Psalo se o tom ve všech novinách,“ vysvětloval Isaac.

Ze složky vytáhl další papír. Jednalo se o fotografii blondaté holčičky, která se radostně usmívala. Na sobě měla růžové šatičky na oslavu a k nim odpovídající úzký pásek, modrý svetřík a bílé sandálky s barevným květinovým vzorem. Na snímku pózovala před tmavými dřevěnými dveřmi v místnosti, která byla zřejmě obývacím pokojem.

Něco v úsměvu, při kterém dívka odhalila zuby, způsobilo, že Erika zalapala po dechu. Křivé spodní zuby na fotografii byly stejné jako ty, které viděla na čelisti ležící na pitevním stole.

„Ano, už si vzpomínám,“ řekla tiše, protože poznala fotografii. Byla použita ve všech novinových článcích.

„A právě teď jsme na celém světě jen my tři, kdo ví, co se s ní stalo,“ poznamenala Lan, která vůbec poprvé promluvila.

KAPITOLA 6

Když Erika odjela z márnice v Penge do svého bytu, venku se již kstmívalo a na silnicích byl jen mírný provoz. V panujícím příšeří vířila padající mlha, která mezi řadovými domy a obchody po obou stranách ulice vytvářela baldachýn. Smutek v jejím srdci zesílil. Během kariéry přicházely a zase odcházely různé případy, ale některé se jí dotýkaly. Jessice bylo sedm let, když zemřela.

Erika zcela neplánovaně otěhotněla na konci roku 2008. Její manžel Mark chtěl, aby si dítě nechala, ale ona nechtěla, takže šla na potrat. Mark jí k tomu sice nedal své požehnání, ale řekl, že v tom, pro co se rozhodne, ji bude podporovat. Její těhotenství sice bylo ukončeno ve velmi časně fázi, ale Erika si byla jistá, že to byla holčička. Kdyby si dítě nechala, bylo by jí sedm.

Temné a šedivé ulice se míhaly kolem ní a Erice po tvářích stékaly slzy. Rok poté byl hodně drsný. Zmítala se mezi pocitem úlevy a odporu. Obviňovala sama sebe a obviňovala Marka, protože nebojoval dost tvrdě. Dítě by v jejím životě změnilo tolik věcí. Mark se nabídl, že s miminkem zůstane doma. Kdyby odešel z práce, aby se stal otcem na plný úvazek, nebyl by ve službě v ten osudný den, kdy ho zastřelili.

Polkla a vzlykla. Jednu ruku sundala z volantů, aby si otřela oči, a vtom zpoza řady aut zaparkovaných u obrubníku vyběhla do ulice

žena s malým dítětem. Erika v posledním okamžiku se skřípěním brzd zastavila.

Žena byla mladá a na sobě měla tlustou růžovou bundu do pasu. Na omluvu mávla rukou a malé dítě, které na sobě mělo halloween-ský kostým kostlivce, vzala za paži. Dítě otočilo hlavu a drobný obličej kostlivce zíral do jasných světél reflektorů. Erika pevně zavřela oči, a když je znovu otevřela, byli už pryč.

Erika dorazila domů a zapnula ústřední topení. Když si vařila velký hrnek kávy, pořád na sobě měla kabát. Posadila se na pohovku a přisunula si počítač. Do vyhledávače Google rovnou napsala „Jessica Collinsová, pohřešovaná dívka“. Vyskočila na ni celá strana odkazů, takže klikla na první, což byl záznam z *Wikipedie*.

Jessica Marie Collinsová (narozená 11. dubna 1983) zmizela odpoledne 7. srpna 1990 krátce poté, co opustila dům svých rodičů v Avondale Road, v Hayes, v Kentu, aby navštívila narozeninovou oslavu své spolužačky.

Odpoledne 7. srpna odešla Jessica sama ve 13.45 z domu číslo 7 v Avondale Road, kdy zamířila do nedalekého domu číslo 27 v Avondale Road, kde se konala narozeninová oslava její kamarádky. Na místo nikdy nedošla. Znepokojení nastalo ve chvíli, kdy Jessiku její rodiče, Martin a Marianne Collinsovi, začali v 15.30 postrádat.

Zmizením dívky se brzy zabývala všechna média ve Spojeném království.

25. srpna 1990 byl policií zadržen a vyslýchán třiatřicetiletý Trevor Marksman, ale o čtyři dny později ho policie bez obvině-